

EL BLOC

EL FUTUR D'UNA MOBILITZACIÓ

GUSTAU MUÑOZ
Portaveu del col·lectiu
País Valencià
i Democràcia. Membre
del Bloc Jaume I
i signant del seu
manifest
fundacional.

Ahores d'ara, sobretot després de l'èxit de la gran manifestació del 6 de maig a València –comparable només a les grans mobilitzacions de masses dels anys de la transició–, és evident que el Bloc de Progrés Jaume I ha aconseguit els objectius que havien inspirat la seua creació. La multitudinària resposta popular que ha obtingut aquesta iniciativa relativitza en gran mesura les reserves amb què havia estat vista des d'alguns sectors, per bé que aquest mateix èxit planteja també problemes amb vista a la seua continuïtat en el futur. Un futur que serà sense dubte profundament marcat pels resultats de les eleccions del 28 de maig.

En la bona acollida del Bloc, que ha aconseguit sensibilitzar i posar en marxa sectors socials molt amplis, han confluït diversos factors. En primer lloc, la necessitat àmpliament percebuda d'articulació dels àmbits populars sensibles al nacionalisme; d'una articulació cívica i pluralista, a partir de mínims comuns denominadors de defensa de la llengua, la cultura, el país i els valors democràtics. Aquets sectors són molt conscients de la insuficiència de l'aportació de l'autonomia en matèria de normalització lingüística i autogovern, però també de la necessitat imperiosa de preservar el que s'ha aconseguit, ni que siga com a premissa, com a pre-condició, per a un desenvolupament futur. També són molt sensibles a la persistent agressió i tergiversació per part d'una dreta intransigent. En segon lloc ha jugat en sentit favorable el caràcter de plataforma unitària (per bé que no explícita) que ha assolit la iniciativa, que recorda experiències de la transició i que permet un joc plural, adhesions d'ampli espectre i un marge de maniobra molt superior a qualsevol proposta d'aire unilateral o partidista.

En tercer lloc, la conjuntura política concreta –l'amenaça d'involució que significaria un govern del PP amb UV o sense a la Generalitat, amenaça escassament dissimulada i que, en tot cas, és molt creïble si tenim en compte com han governat aquestes forces l'Ajuntament de València– ha aportat la força moral necessària per a una crida enèrgica i mobilitzadora. En la valoració del risc d'involució han coincidit no sols els impulsors del Bloc i observadors diversos (o iniciatives ben diferents com el col·lectiu País Valencià i Democràcia), sinó també, com s'ha demostrat, el conjunt de la base social activa de les forces de tradició democràtica, d'esquerra i nacionalista.

Sorgeix així un panorama que subratlla l'especificitat valenciana. Aquí s'ha posat de manifest la necessitat de resistir a una dinàmica política estatal enverinada i posar en primer pla els interessos i necessitats del país. Aquestes bases socials han demostrat una aguda consciència de l'alt risc de posar en mans de la dreta, d'aquesta dreta, el govern del País Valencià. I en

tot cas han llançat un advertiment clar: contra aquest "nacionalisme" popular valencià, arrelat a les comarques, present en centenars d'iniciatives i associacions locals, el protagonista de la recuperació de la llengua, de la seua implantació escolar, del qual formen part sectors culturals i intel·lectuals molt importants, no serà gens fàcil dur endavant els designis de regressió.

Encara que no tinga una plasmació electoral i política forta, aquest nacionalisme popular és un factor clau en el trencaclosques valencià. És present en tot l'espectre polític des del centre fins l'esquerra. Va molt més enllà del que representa el nacionalisme polític. Això planteja, sens subte, problemes i dificultats, perquè en teoria aquesta mena de nacionalisme –un mínim de referents i d'aspiracions de futur comunes– hauria de ser compartit pel conjunt, o quasi, de l'espectre polític. I no és el cas. D'altra banda, el compromís efectiu amb aquest nacionalisme de les forces majoritàries sovint no és tan ferm com caldria, i a l'hora de la veritat, a l'hora de governar, obliden algunes de les seues exigències clau i cauen en la incoherència.

Amb vista al futur sembla plausible pensar que allò més efectiu seria mantenir l'empremta articuladora de tot aquest moviment sobre la base d'activitats locals i comarcals i de campanyes generals sobre temes concrets. Els blocs podrien actuar com a forces de pressió a favor de la normalització lingüística i cultural des de la societat civil, aconseguint ultrapassar els límits escolars i universitaris. L'ús de la llengua al carrer, a la vida social, a les empreses, al comerç, etcètera, obre un amplísim camp d'activitats. L'impuls de tota mena d'iniciatives cíviques i culturals complementaria les actuacions institucionals en un sentit molt positiu. La premissa, no cal dir-ho, n'és el manteniment del convenciment del necessari protagonisme de la mateixa societat civil en el seu àmbit; la negativa a la desmobilització, quan és encara tant el que hi ha sense fer.

Un altre element és mantenir el caràcter plural i de col·laboració entre un ventall molt ampli de posicions ideològiques. Aquest esperit unitari ha estat el gran senyal mobilitzador. Sobre aquestes bases de ferma decisió serà possible, cal esperar-ho, obrir alguna mena de diàleg amb sectors en principi enfrontats, però que haurien de col·laborar també en la construcció d'un país de tots i per a tots.

En aquesta perspectiva té també gran importància mantenir i eixamplar l'activitat de reflexió i debat iniciada pels diversos congressos Jaume I i altres instàncies. El debat civilitzat sobre la realitat del país i les seues alternatives de futur és una premissa per a renovar propostes i per a establir un clima de convivència i tolerància que ens és tan necessari com l'aire que respirem.

Gustau Muñoz